

A KÁKÁS 287

Támogatott TÁMOGATÓK

Úgy tűnik, újraéled a magyar tanyavilág. Például a Duna–Tisza közén, Lajosmizsétől kicsit délnyugatra. Akad ott olyan tanya is, ahol nehéz megmondani, hányan élnek, akkora a mozgás. A kunbaracsi Kákás 287 Bíró Csaba és Trepák Cecília tanyája is ettől különleges.

ÁRVAI MAGDOLNA
RIPORTJA

Ahol a pipacsok vérvörös tengert alkotnak, ahol aransárgán ring a búza, ahol szoros sorban egymás mellett állnak az Alföld homokját megfogó akácok, no, ott, azon túl van a Kákás 287 – a Mária öröme tanya. Az idegen legalább olyan kanyargósan jut oda, amilyen kanyargós volt az itt élő háziasszony és az ötvenhárom éves házigazda élete egészen a közelmúltig.

A NAGY VÁLTÁS

A jövés-menés nagy. Kicsi lányok szaladgálnak mezítláb a fűvön, kamasz fiúk homokvihart kavarva kanyarodnak quadokkal, a születli alatt két eb hűsöl, itt tényleg elmondható, az érkezőre senki sem figyel. A végtelenbe nyúló réten a már ott lévő három kocsni mellé leparkol egy negyedik, de a kutyák meg sem hallják. A két cseréptető, fehérre meszelt, hosszú ház egymásra merőlegesen áll, de ott sem kérdezi senki, kit és mit keres az idegen. Ide ugyanis egy ilyen önkéntesnapon simán beszélhet bárki, aztán fölkaphat valamilyen szerszámot, és bekapcsolódhat a munkába.

– Isten hozta magukat! – kiállt felénk fél órával később nadrágyáról a fűrészport rázva a gazda. – Itt segédkeztem a fát fűrészelő csapatnak, és megmutattam, hova pakolják a fölaprított télirevalót.

Di as aut veles moluptati blabo. Untusdam quat ditasit et debis del int exerum nihic temquae aut delesti as ut vel imaximus,

Di as aut veles moluptati blabo. Untusdam quat ditasit et debis del int exerum nihic temquae aut delesti as ut vel imaximus,

Bíró Csaba mosolygós, természetes, mélyen hívó férfiember, aki feleségével, Cecíliával az ötödik gyermekét várja. Két éve élnek tanyán, előtte Csobánkán az Élet Házában laktak és dolgoztak. Ott, kilenc évvel ezelőtt, még a házasságkötésüket megelőzően, magukhoz vettek öt roma gyereket – két és tizenegy év közöttieket –, akik édesanyjukkal a Margit-szigeten húzták meg magukat.

A most negyvenéves Cecília vidéki lányként sokat járt tanyára a nagymamához, mindig vonzotta a vidéki élet. Ám szülei neki és három testvérének olyan szakmát akartak a kezébe adni, amely gondtalan életet biztosít. Cecília közgazdász lett.

– Jó állásom volt egy banknál, megfizettek, de reggel korán mentem, este fél nyolcig is dolgoztam, aztán egy idő után

azt éreztem, ez az élet nem nekem való. Időpocsékolásnak véltem a bankban töltött hosszú órákat, hiába volt pénzem, nem jutott időm pihenni, táncolni, síelni vagy lovagolni járni. Nem volt időm élni! – meséli, miközben kezét szépen gömbölyödő hasán pihenteti. – Aztán kétezer-hétben szüleim és a barátaim nagy megrökönyödésére fölmondtam, és elmentem Dévára önkéntesnek. Bőjte Csaba testvérnél élni maga a csoda. Nyolc fiam lett! Róluk gondoskodtam, mint pótanya, azt éreztem, kinyíltam, végre értelmes munkát végzek. Onnan kerültem Csobánkára, Csaba testvér az Élet háznak vezetését bízta rám, ott ismertem meg a férjemet, Csabát – mondja mosolyogva, és megy a konyhába, megnézi az önkéntes asszonyokat.

MEGKERÜLT BÁRÁNY

Bíró Csabával nagyot sétálok a tanyán. Meg-megállunk, nézem a szép tartású lovat, a kis gazdaságot, a tejet adó kecskéket, birkákat, ő pedig mesél, mesél. Csaba élete nem volt zökkenőmentes, megjárta a poklok poklát.

– Sokat csavarogtam. Édesapám kamionos volt, édesanyám dolgozott, hiányzott otthon a férfiszigor, és a nagy szabadságnak rossz vége lett. Sportautókat loptam. Csaltam. Visszaéltem bankkártyákkal, drogoztam. Rengeteg rosszat és bűnt követtem el. Végül pedig az utcára kerültem. A hajléktalanlétből nehéz volt visszatérni a normális életbe. Sokat segítettek Teréz Anya Nővérei. Ők adtak enni, ők karoltak föl, ők térítették jó útra, ők ismertettek meg a hittel, Istennel. A csobánkai gondnoki állást,

Di as aut veles moluptati blabo. Untusdam quat ditasit et debis del int exerum nihic temquae aut delesti as ut vel imaximus,

Di as aut veles moluptati blabo. Untusdam quat ditasit et debis del int exerum nihic temquae aut delesti

Kovács Ágnes és párja a három gyerekkel már hetek óta a tanyán laknak. A nagylány, *Melánia* csendes, elvonul, sétál a hatalmas mezőn. A két éves, dundi ikrek viszont Ágnes körül sertepertélnek, a kisfiú kekszket majszol, a kislány guggolva tépkedi a papsajtot a ház előtt. Az anya, aki a gyás előtt árufeltöltőként dolgozott az egyik nagy élelmiszerláncnál, halk szavú, apró termetű, vékony alkat, elszántságáról csak a szeme mesél. Azt mondja, amikor otthon nélkül maradtak, rettegett, hogy a gyámhatóság elveszi a gyerekeiket.

Di as aut veles moluptati blabo. Untusdam quat ditasit et debis del int exerum nihic temquae aut delesti as ut vel imaximus,

a hajlékot, ahol meghúzhattam magam, és Cecíliát pedig a Gondviselés küldte nekem – mondja, és könnyes a szeme. – Már nem szégyenkezem. Megkaptam a büntetésem, megbűnhődtem, és szintén megbántam mindent, amit mások ellen elkövettem. Most itt vagyok, boldog emberként, felelősen egy nagy családeért, őszinte istenhittel és bizalommal, hiszek az ima erejében, a gondviselésben. Pedig sok elbukás, visszaesés volt. Nagy kanyarokat tettem meg, mire sikerült ráállnom arra a vágányra, amin most simán halad az életem, ami erőt, lelki békét, boldogságot ad.

Állunk, nézünk egymás szemébe. A nap már magasan jár, mellettünk ka-

és dolgoztak. Ott, kilenc zasságkötésüket megelőzően, maés dolgoztak. Ott, kilenc

kas kukorékol, tyúkok kárálnak, libák gágognak. Csaba felé két gyerek fut, átölelik a lábszárát, ő lehajol, kócos buksikat simogat, majd karjába veszi a kicsiket, indul a házba.

Nem bírok utánamenni, mellbe vág az

őszintesége. Ránézek a fát pakoló fűrészporos csapatra, jól haladnak. Egy nyitott ajtón bekukkantok a készülő fürdőszoba, ahol már mellmagasságig csempe borítja a falat. Ez a helyiség azok kényelmét szolgálja majd, akik ide jönnek lelkigyakorlatra, vagy itt szeretnének pihenni. Fölmegyek a tetőtérbe, ahol kis kápolnát és hatalmas közös hálót alakítottak ki, és gondolkodom: miért álmodta magának mindezt Csaba és Cecília?

TÁMOGATÓK

Visszatérek a szabadba. A házzal szemközt négy fiatal szorgoskodik, takarítják a parányi tavat. A tó mögött, a hídon túl a félkész szabadtéri oltár úgy áll ott, mint két kitárt kar. Mozgolódásra kapom föl a fejem, a mezítlábasok a nem létező kapu irányába futnak, ahol jól megtermett férfi közeledik, kezében nagy papírládaival.

– Avokádót és édesburgonyát hoztam, Csaba majd szétosztja a környéken – mondja üdvözlésképpen Cecíliának az érkező férfi, aki fővárosi zöldség-nagykereskedő, és gyakran támogatja a tanyán élő családot, a környék rászorulóit.

Bíró Csaba és Cecília asszony sok támogatást kapnak, és támogatnak maguk is, étellel, ruhával, pszichésen, foglakoznak a lélekkel, imádkoznak családokért, és ha az élet úgy kívánja, tanyájukra befogadnak anyát gyerekkel, ritkán családot is. A befogadás, természetesen átmeneti, a gondok orvoslásáig tart.

Nem véletlen hát, hogy sokan élnek, laknak a Mária öröme tanyán. Bírókék népes csapata mellett szívességi lakáshasználóként, átmenetileg ott él egy szobakonyhás kis otthonban egy négygyerekes család, akik megmenekülését Csabának és Cecíliának köszönhetik.

– A párommal együtt nagyon féltünk, hogy nevelőszülőkhöz kerülnek, mert a gyámhatóság erre készült. Kerestünk albérletet, de három gyerekkel nem egyszerű, pedig mi magunk akarjuk fölnevelni őket. Az utolsó pillanatban talákoztunk Csabával és Cilivel, akik elbeszélgettek velünk, megértették a problémánkat, és megengedték, hogy átmenetileg meghúzzuk itt magunkat – mondja Ágnes, közben húst paníroz, ebédet készít a gyerekeknek meg a párjának, aki hajnal óta dolgozik a közeli baromfitelepen.

A fiatalasszony bizakodó, pedig vajmi kevés a kapaszkodója. Nincs mögötte segítő család, az ismerősök is mind nagyon szegények, csak magukra és Bírókékra számíthatnak. Kora délután, amikor az ikrek elaludtak, Ágnes könnyes szemmel mutat egy képet a negyedik gyerekről, akit születése után néhány nappal, még a kórházban elvettek tőle, és nevelőszülőknél helyezték el.

– A kisfiam már egyéves, és gyönyörű.

rú. Rendszeresen látogatjuk, és amint a gyámhatóság engedi, magunkhoz vesszük! – mondja, és visszahúzódik a számukra otthont jelentő komor falak mögé, a szinte üres szobába. Hangjában több a félelem, a szorongás, mint a panasz. Nem háborog, nem kér, pedig rászorulna. Nem mondja, hogy forintonként kuporgatják össze a vonatjegyre valót, hogy láthassák a fiukat, de én tudom.

SEGÍTŐ KEZEK

A tanyán vagy húsz ember tesz-vesz – egyetemista fiatalok és házaspárok vegyesen. Nincs irányító, nincs felügyelő koordinátor, itt mindenki látja, mi az, ami megoldásra vár. Kis csapatok alakulnak a Törökbálintról, Budakalászárról, Pesthidegkúttról, Solymárról és a Rózsadombról érkezett segítők közül. A viszonylag kis konyhában például három asszony sűrög-forog, ténykedésük eredménye, hogy fantasztikus illat lengi be a teret. *Huj Mihályné Marika* szakácsnő, ő főzi a pörköltet a tegnap még itt rohangáló kecskéből a sok éhes szájnak. *Békési Magdi* a Rózsadombon él, úri környezetben, és miközben átmossa a rengeteg tányért, azt mondja, neki fölüdülés idejéni, segíteni, látni azt, miként épül, szépül a tanya, milyen lelki élet folyik itt.

– Mi valamennyien többször jártunk a Bíró házaspárnál, és jönni fogunk a jövőben is. Hozzuk a gyerekeinket, unokáinkat, mert itt láthatnak egy másfajta életet, megismerkedhetnek a természettel, szabadon, a szabadban tölthetnek egy-egy napot – kezdi *Zaymusné Szanka Judit*, aki ha nem a Kákás-tanyán segít a főzésben, a fővárosban dolgozik, és a hidegkúti Karitás csoportot vezeti. – A mi megismerkedésünk érdekes – folytatja. – Hidegkúton évek óta hagyomány a cipősdoboz-akció. Mi gyűjtjük, mi osztjuk szét, személyes kapcsolatban vagyunk azokkal, akikhez kerülnek a csomagok, sok gyereket személyesen is ismerünk.

Az egyik adventben olyan sok adomány érkezett, hogy a szokásos helyeken túl lehetőségünk nyílt újabb településekre is juttatni az ajándékokból. Akkor hallottam Csabáról és Cecíriől, az ő tevékenységükről, de mivel én látatlanban soha nem küldök semmit sehova, hát ideutaztam. Megnéztem a gyerekeket, a körülményeket, és elbeszélgettem a házaspárral. Megtudtam, hogy a helyi plébánossal karöltve segítik a környék rászorulóit is, tehát jó helyre kerül minden adomány. Az ősszel és tavasszal tartandó önkéntes napokra jövök, hozok ismerősöket, barátokat, mert tudom, jól jön a segítség, jó cél érdekében dolgozunk. Csaba mindig azt mondja, a munkánál sokkal fontosabb az együttlét, a jó hangulat, a közös elmélkedés – mesél Judit.

Közben a szaletli alatti három hatalmas asztalra tányérok, poharak kerültek, a padokon ott fészkelődik az aprónép, a kamaszok csapata, és lassan érkeznek a segítők is, letéve fűrész, lapátot, malteroskanalat.

A gyerekek tömnek a szájukba a főtt krumplit, mire Marika néni kihozza a gőzölgő kecskepörköltet. Áldást mondanak, Csaba megköszöni a munkát, és mer a tányérokba. Nézem ezt a hatalmas családot, a csapatot, vagyunk vagy negyvenen. Nézem, és pörgetem vissza a nap képeit, hangjait, mozdulatait. Föltűnik, hogy nem volt hangos szó, nem volt hiszt, nyávogás, vita. Föltűnik, hogy egy gyerek sem mobilozott, nem nyomkodtak tablettát, csak játszottak, futottak, gokartoztak, ugráltak.

Az ebéd a vége felé jár, de nem szédlednek szét. A nagylányok gitároznak és énekelnek, a gázszámoly alatt lángot fog a propán-bután, desszertnek sült a lángos, terjeng a fokhagyma szaga. Nézem Csabát, a megkerült bárányt, az ölébe kuporodó *Bernivel*, amint issza a tanya kútjának hideg vizét. Nézem az áldott állapotban lévő anyát, aki szép, mint a rét virágai, és szabad, mint az ég madarai. Azt mondja, a hit ereje óriási, és hiszi, hogy aki kér, az kap. Aki volt annyira bátor, hogy szerelmével, hitével fölemeljen, kigyógyítson a hajléktalanságból egy embert, aki mert változtatni az életén azért, hogy érezze: van értelme annak, amit csinál.

A kék égen habos, hófehér felhők gyűlnek, a szél föléd, finom homok száll a levegőben. Cecília kis konyhakertjének palántái, gyenge és ifjú gyümölcsfái az érkező plébánost, *Földi Tibort* üdvözlők, aki a hálaadó szentmisét celebrálja, nekem pedig búcsút intenek. ■